

ВЗЕМИ , ЗА ДА ИМАШ ДА ДАВАШ

(по статии на Макс Лукадо от кн. "Любов, която да даряваш")

"Трябвало да обичам ближния...! Добре де, щом трябва, ще се постарая!"

"Трябвало да простя на враговете си. Дори на онази предателка, която ми се правеше на приятелка ли...? Ох, не знам как, но някак си ще трябва да намеря сили да го направя".

"Няма значение колко ще страдам, но трябва да се отнасям добре с този грубиянин. Нали съм вече християнин!"

Въпреки обещанията, тези твърдения са празни претенции. Ние не можем да даваме нещо, което не сме получили, нещо, което го нямаме самите ние. Ако никога не ни е била показвана любов, как ще можем на свой ред да обичаме хората около нас?

Но пък се стараем. Само как се стараем! Сякаш можем със силата на волята си да извадим от някъде любов - както фокусникът вади заек от празния цилиндър! Нима си мислим, че някъде дълбоко в нас съществува фабрика за обич, която се нуждае само от малко гориво, за да заработи! Но колкото и упорито да я подклаждаме и бутаме, тя няма да заработи. Защото в нас просто няма такава фабрика!

Въпреки това, когато се опитваме да възстановим разбити взаимоотношения, се стараем още повече. Но насила хубост не става, както е казал народът. То ще е някаква пародия на любов, нещо фалшиво, предрешено в любов. И ако има резултати от това, те ще са временни. Нетрайни. Нетоплещи.

Но ние се стараем. Със стиснати зъби. Със стегната челюст. Ще показваме любов, ако ще това да ни коства живота!

Дали обаче не пропускаме нещо? Дали нашата първа стъпка на обич вместо към другите хора или в търсене на някакви несъществуващи резервоари с любов вътре в нас, не трябва да е насочена към Онзи, Който е самата любов? Дали пък тайната да обичаме не се крие в способността да приемаме любов?

Любов можем да даваме само ако сме се заредили с такава и едва след като сме я получили. "Ние обичаме, защото Бог пръв ни обикна", нали така казва и ап.Йоан! (1Йоан. 4:19)

* * *

Искате да изпълните поръчката и да обичате ближните си — каквито и да са те - така, както Исус поръча ли? Копнеете да дарявате повече любов? В такъв случай започнете като най-напред заемете мястото си на обичано от Бога дете. Потопете се в океана на любовта, с която Той ви обича. Това е, което ще направи по-ефективни опитите ви да бъдете като Него. Това е, което ще ви направи да живеете с любовта, с която Христос ви обикна (Еф.5:1,2). Това е, което ще даде сила и искреност на обичта към другите. Останалото е театър и фалш.

Искате да се научите да прощавате? Тогава спомнете си колко много е простено на самите вас. "Бъдете един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христос е простил на вас" (Еф.4:32).

Трудно ви е да поставите другите на първо място? Помислете как Христос е поставил вас преди Себе Си. "Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенство с Бога" (Фил 2:6).

Нуждаете се от повече търпение? Попийте от търпението на Бога (2Петр.3:9).

Не успявате да показвате щедрост? Тогава си припомнете колко щедър е бил към вас Бог (Римл.5:8).

Трудно ви е да понасяте неблагодарните роднини и намусените съседни? Напомняйте си по-често, че Бог е толерантен към вас, когато самите вие се държите така. "Той е благ към неблагодарните и злите" (Лука 6:35).

Не можем ли и ние да обичаме така всеотдайно и без условия, както Бог ни обича и както на нас ни се иска да обичаме? - Не. Не и без помощта на Бога.

Е, сигурно бихме могли да устоим известно време. Но взаимоотношенията ни не могат да се състоят само от добри маниери. Някои от събтниците ни се нуждаят от измиване на нозете. Някои от приятелите ни се нуждаят от поливане със сълзи. Някои от децата ни се нуждаят от благоуханната прегръдка на нашата любов.

И ако самите ние не сме получили тези неща, как бихме могли да ги даваме на свой ред? Отделено от Бога, сърцето ни и даваната от нас любов са "измамливи повече от всичко". Любовта, която може да спаси брака ни, не извира от нас. Посвещението, което съхранява приятелството, не се намира в нашето сърце. Нуждаем се от помощ отвън. От кръвопреливане.

Искаме ли да обичаме както обича Бог? Тогава за начало имаме нужда да осъзнаем, че самите ние сме обект на Неговата любов и да приемем тази любов в себе си.

* * *

Често цитираме и призоваваме църквата: "Обичайте се един друг!", "Бъдете търпеливи и благи! Прощавайте си!". Но да учим някого да обича другите, без той да знае, че и самият е обект на любов, е същото като да му заповядаш да изтегли голяма сума пари от всъщност тотално празната му банкова сметка. Нищо чудно, че в толкова много взаимоотношения кредитът е превишен многократно. Сърцата ни не са заредени с любов.

Ап.Йоан показва каква е правилната последователност - Бог открива депозит първо в нашето сърце и едва след това ни подтиква да теглим от личната си сметка и да даваме на другите. Ето какъв е депозитът: "Бог показа любовта си към нас като изпрати в света своя единороден Син, за да ни даде живот чрез Него. Истинска любов е не нашата любов към Бога, а Божията любов към нас, която Той показа, като изпрати Своя Син да бъде изкупителна жертва за греховете ни" (по 1Йоан 4:9,10)

И едва след като сме открили този невероятен депозит от Бог в нас, Йоан ни призовава на свой ред да теглим от него и да даваме на другите... любов!

Тайната да обичаш е в това, да живееш със знанието, че Великият Бог те обича. Това е стъпката, която често пропускаме в нашите взаимоотношения.

Случвало ли ви се е при сблъсъци и конфликти с определени хора, да откриете, че любовта, която сте мислили, че имате към тях, е твърде ронливи и ялова?

Лесно ли се разпада любовта ни? Ако е така, то нашата любов е посадена в неподходяща почва. Пуснали сме корени или в любовта на околните (която е хилава), или в собствената ни решимост да показваме любов (на която също не може да се разчита).

Йоан ни уверява, че ние сме засети на подходящата почва само когато сме се доверили на любовта, която Бог има към нас. (1Йоан 4:16) Единствено Той е източникът на силата за обич. Другото са празни и мъчителни усилия на плътта. А не усилията на плътта, но действието на Божия Дух в нас е това, което дава живот на обичта ни към другите.

Казват ни да обичаме. И ние си го казваме. Само Бог обаче ни дава сила да го правим.

Но вместо да говорим за една любов, която не можем да произведем, нека се вгледаме в една любов, на която не можем да устоим - Божията любов.

Може би отчаяно жадувате да изпитате тъкмо такава любов! Някой е трябвало да ви я даде, но е отказал. Някой е можел да ви я покаже, но не е пожелал. Оставили са ви сами в болницата. Сами в църквата. Сами в празния ви дом. Сами с разбитото ви сърце. Сами с

въпроса "Обича ли ме някой?"

Моля ви, чуйте отговора на Небето. Бог ви обича. Лично. Силно. Пламенно. Другите са обещавали и са се проваляли. Той е обещал и се е справял. Той ви обича с неизчерпаема любов. И ако ѝ позволите, Неговата любов може да ви изпълни и да ви зареди с любов, която и вие да дарявате.

Затова елате при Него! Елате жадни и пийте ненаситно от Неговата любов!

* * *

Не сте сигурни, че Бог ви обича ли? Мога да ви обора. Ако не ви е обичал, във всеки един миг от пребиваването си на земята Исус е можел да прекрати мисията си по спасяването на хората.

Исус е можел да се откаже да ни спасява. Можел е да си спести всички неудобства, страдания и обиди сред хората. И никой е нямало да разбере. Господарят на световите не е бил длъжен да търпи всичко, което всъщност изтърпя на земята. На всеки един етап, при всяко едно разочарование (а те са били премного), Той е можел и да се откаже. Но любов и жал, и милост към нас са Го спрели.

Само един поглед към очакващата го утроба е можел да Го отблъсне. Защото Бог е необходим като въздуха и неограничен като небесата. Как да сведе цялото си светоусещане до вътрешността на едно момичешко коремче в продължение на девет месеца?

Цели девет месеца! Ето още една причина да се откаже. На небето месеци няма. На небето времето е неясна категория. Или може би, по-точно казано, на небето се шири безкрайно много време. Думата "вече" там не съществува. Има друга дума - "вечен". Нашите земни дни са тези, които изтичат. Нашите минути минават толкова бързо, че вече цепим и секундата. Нямахме ли да Му е по-добре, ако бе решил да си остане от онази друга страна на времето?

Можел е. Спокойно е можел да се откаже. Най-малкото е можел да ограничи степента на ограничаването си. Трябвало ли е непременно да приема тяло от плът? Ами ако вместо в тяло, се беше претворил в чиста светлина? Небето можеше да се отвори, а Христос да слезе до земята под формата на бяла светкавица! А от светлината можеше да се чуе глас- гърмящ и оглушителен глас, от който могат да ви се разтреперят зъбите. Ако се добави и малко пушек на талози и хор от ангели за бек-вокали, тогава целият свят щеше да зяпне от възхищение!

В действителност при Неговото идване почти никой не е забелязал нещо особено. Витлеем не е организиран парад по посрещането Му. Никой не е вдигнал празненство в малкото селце. Човек би очаквал поне някакво угощение за новороденото. Поне малко хапване и веселие около яслите в обора.

А, да. Оборът. Не е ли той още една причина Христос да преосмисли плана Си? Оборът е мръсно и лошо миришещо място. Няма теракот. Няма кислородни маски. Как ще се пререже пъпната връв? И кой ще го направи? Йосиф ли? Та той е обикновен дърводелец! Не може ли да се намери някой по-знатен баща за Божието Дете? Някой по-образован, с потекло. Някой по-престижен. Този човек дори няма; връзки, за да наеме стая в претъпкания хотел.

Представете си през какви промени се е наложило на Бога да премине, какво разстояние е трябвало да пропътува. Колко ли подтискащо е било за Него чувството да е облечен в плът? Исус преспокойно е можел да си спести всичко това. Ние с вас веднага бихме го направили, нали! Защото не обичаме колкото Той обича. Защото не можем да обичаме така - всеотдайно и без условия, до пълна забравя на себе си. Не и без Божията любов в нас!

* * *

След една игра на тенис на маса в двора пред къщата, реших да събера пръснатите около нас топчета. Клекнах долу и забелязах, че най-близкото до мен топче е паднало наред цяла купчина мравки. Сигурно бяха десетки. Катереха се една през друга. Като една малка, жива черна пирамида, висока около два пръста.

"Ехо, господи, защо сте се накачулили така един върху друг? - мислено се обърнах към мравките. -Вижте, имате си цяла поляна наоколо! Защо ви трябва да се катерите по главите си, след като можете да си живеете нашироко?"

Тогава ми хрумна отговорът. Тях просто ги е страх. Кой би ги обвинил? На тяхната планета допреди малко валеше метеоритен дъжд от топчетата на нашите начални опити да играем тенис. На всеки няколко минути огромно бяло кълбо бясно се е връзвало в тяхното битие. Бам! Бам! Бам! А когато бомбардировката престана, ги нападна втора вълна от още по-голям ужас - един огромен гигант, който изпотъпка всички попаднали му по пътя мравки. Как да не си изкараш акъла? Дори и да успееш да оцелееш под тромавите му крайници, след кратка почивка може да започне нов метеоритен дъжд. Този двор просто не е място за мравки.

Как бих могъл да им помогна? Да им дам съвет? Да се наведе възможно най-ниско, за да ме чуят по-добре ли? И може би да им кажа: "Елате с мен. Ще ви покажа къде можете да се преселите на спокойствие. Знаем едно идеално местенце, тъкмо като за вас".

Със сигурност никоя от тях дори не би погледна нагоре към мен. Та аз изобщо не говоря техния език! Аз просто не знам мравешки. Пък и съм толкова огромен за тях, абсолютната заплаха. Единственият начин да осъществя връзка с тях е да се превърна в мравка. Това би означавало да смаля ръста си до 1.8 милиметра; да преместя десетичната запетая от теглото си с пет знака наляво; да заменя моя макро-свят за тяхното микро-битие; да се откажа от бургерите за сметка на бурените. Замислих се над алтернативата и си казах: "О, не, благодаря! И да бе възможно, не бих го направил! В никакъв случай!" Освен това беше време за нова игра.

* * *

Не бихме приели да се превъплатим в мравка, нали, дори да имаше някакъв смисъл в това!

За Бог възплъщението в човек може би също би било толкова неприемливо, ако му бяхме безразлични. Но любовта Му преодолява разстоянията. И Христос прави нещо далеч по-грандиозно. От безбрежната вечност Той се свива в пределите на нашето време, само и само да може да осъществи контакт с нас. А не Му се е налагало да го прави Можел е да се откаже. Във всеки един миг от начинанието си Той е можел да прекрати цялата операция.

Само идеята за 9-те месеца в тялото на Мария е можела да Го спре.

Само при мисълта колко мъничка ще стане дланта Му, колко пискливо ще зазвучи гласът Му, колко гладен ще се чувства стомахът Му, Той е можел да прекрати всичко. Още при първия дъх в задушния обор, при първия полъх на студения вятър...; още при първото одраскано коляно, при първата пролетна хрема и първия корав зальк хляб е можел спокойно да се обърне и да се прибере в царството Си.

Когато е видял теснотията на дома им в Назарет, когато Йосиф му е дал за първи път да свърши някаква работа къщи, когато другите деца са дремели по време на четенето на Мойсеевите книги, т.е. -на Неговите книги, когато някой съсед е произнасял името Му напразно, когато някой ленив земеделец е обвинявал Бога за слабата реколта... Във всеки един от тези мигове Исус е можел да вдигне ръце и да извика: "Край! Стига толкова! Хората не заслужават да ги обичам. Връщам се къщи!" Но не го е направил,

Не го е направил, понеже Той е любов! А любовта винаги устоява.

Той е устоял на болезненото пътуване до нас. Но не само това. Той е устоял и на нашата съпротива срещу Него. Понеже сме специален обект на Неговата любов.

Не се мислете за изключение - вие също сте обект на специалната любов на Бога.

* * *

В църквата ни има един бивш баскетболист. Той е огромен човек. Когато се изправи в цял ръст, стига почти до 2.20 м, а тежи не повече от 90 килограма. Той е играл в националния отбор, вдигал е шампионската купа и многократно е избран за един от най-добрите в своя спорт. Но освен всичко това има нещо още по-важно. Той пламенно обича Бога и е голям приятел на децата. Затова сигурно няма да ви е трудно да си представите следната картина.

Големият баскетболист се съгласява да играе баскетболен двубой срещу едно 6-годишно момиченце. Ей-така, за да зарадва детето. То го е помолило да поиграят и той се е съгласил. Двамата са на едно и също игрище, с една и съща топка, в една и съща игра. Но всички зрители са наясно, че този мъж в този момент и в тази игра не е същият играч от националния отбор. Този е смирен. Спокоен. Сдържан. По един начин играе срещу отбора на противниците си, по съвсем друг - срещу това момиченце.

Представете си обаче, че някакъв грубиянин вземе да се присмива на малкото момиченце. Приближава се отстрани и започва да ѝ се подиграва. Идва на игрището, взема топката и започва да дриблира около нея, за да ѝ покаже, че тя изобщо не може да играе както трябва. Дори хвърля топката към нея с такава сила, че детето пада на земята.

Знаете ли как би реагирал големият баскетболист в този миг? Сигурно през следващите няколко секунди той отново ще се превърне в онзи шампион, когото познавате от екрана. Сигурно ще поеме хвърлената ръкавица и ще покаже на нахалния грубиянин как точно стоят нещата на игрището.

И за миг, за един кратък миг, истинският шампион ще се открие на света.

Искам да направя паралел между този пример и това, което е направил Исус за нас.

Ние сме малкото момиченце, а Той — като големия шампион. Той се свива и смирява, за да дойде на нашето ниво и да играе с нас така, че да не ни нарани, а да ни зарадва и научи на истинските правила на играта, които водят до истинската победа. Но когато се появява нахалникът-враг и ни атакува с унижителните си подигравки, в поведението и лицето на Христос е проблисвало напомняне за истинската Му сила и истинското Му положение.

"Ние видяхме славата Му" - казва Йоан. Дали е съзирал в Христос отблясъци от небесния свят? Откъслечни, но незабравими искри от една друга вселена. Възможно ли е Христос от време на време да е повдигал за миг завесата на човешкото естество, пропускайки някой и друг лъч божествена слава да пробие до нашия свят?

Познатите на Христос ще потвърдят, че в отделни моменти, съвсем за кратко, истинският Исус също е откривал лицето Си на света. През по-голямата част от времето Той се държи сдържано. Но от време на време повдига крайчето на завесата. От време на време, когато волностите на Неговия противник, нахалния предводител на отбора на злото, преминат всякакви граници, Христос позволява да блесне Неговото истинско божествено естество.

Когато една буря изкарва от равновесие учениците Му, Той повдига завесата с две думи: "Млъкни! Утихни!". Когато един смъртен случай разбива сърцата на близките Му приятели, Той се изправя пред пещерата и отново повдига завесата. "Лазаре, излез!". Когато коварна болест сърпва радостта на Неговите деца, Той докосва прокажения с неземна власт: "Бъди здрав!"

"За един кратък миг - въздъхва Йоан, когато записва тези думи - ние видяхме славата Му".

Подобно на Йоан някои от познатите на Исус също остават поразени от видяното.

Други обаче не му обръщат голямо внимание и не забелязват отблясъците от Божията слава. "Те Му се присмиваха" (Мат.9:24). "Мнозина от тях казваха: Бяс има и е луд; защо Го слушате?" (Йоан 10:20) Други "Го хулеха, като клатеха глави" (Марко 15:29).

"Фарисеите, които обичаха парите чуха всичко това и се присмяха на Исус" (Лука 16.14).

Векове преди мъчителното за Исус възплъщаване в човек, Исаия пророкува, че Той ще бъде "както човек, от когото хората отвърщат лице, презрян и счетен за нищо" (Ис.53:3).

Йоан обобщава отношението на мнозинството към Исус по следния начин: "Той беше в света и светът бе създаден чрез Него, но светът не Го позна. Той дойде в Собствения си свят, но народът Му не Го прие" (Йоан 1:10,11).

Бихте ли изтърпели подобно отношение доброволно? Не, разбира се! Защото ние не обичаме с любовта, с която ни обича Христос.

* * *

Как е изтърпял Христос подобно отношение? Във всеки един миг Той е можел да каже: "Край! Стига толкова! Хората не Ме заслужават. Връщам се в небето!". Какво Го е възпряло? Защо не го е направил?

Защото любовта Му към Неговия народ е по-силна от болката и обидите, които изтърпява от тях. Питате защо не се е отказал? Защото любовта Му към Неговите деца е по-силна от болката от снискването до тях. Той е предприел всичко това, за да ни измъкне от огромното зло. Нашият свят е рухнал. Затова е дошъл Той. За да не бъдем погребани в пепелището на греха. И не смеете да си казвате дори и на ум, че Бог не ви обича. Би трябвало да се срамувате от себе си, ако допуснете подобна мисъл у вас. Защо Христос ще се подлага на всичко, на което се подложи, ако не ви обичаше? Обича ви, затова дойде. Обича ме, затова претърпя болезнено за Него възплъщение в човек. Обича те, затова стисна решително зъби и изтърпя това, кдето ти не би изтърпял дори за собственото си спасяване.

Затова е преодолял цялото разстояние от небесните Си владения до съгрешилата земя - "Любовта всичко търпи".

Затова е превъзмогнал и нашата съпротива и неблагодарност - "Любовта всичко претърпява".

Затова е предприел решителните стъпки на възплъщението и разпятието. "Бог направи този, който нямаше грях, да стане грях заради нас, за да може чрез Него да станем праведни пред Бога" (2Кор.5:21).

Още ли се питаш защо е направил това Исус? Може да има само един отговор. И той се състои от една-единствена дума. Любов. А любовта на Исус "всичко премълчава, на всичко се надява, всичко търпи" (1Кор.13:7).

Помислете за момент върху тази мисъл. Преглътнете я. Попитайте я. Оставете я да проникне в сърцето ви. Сега не е време за срамежливи плътки. Сега е време да пиете жадно и ненаситно. Време е да позволите на Неговата любов да покрие всичко във вашия живот. Всички тайни. Всички болки. Всички онези отровни часове и тревожни минути.

Нека Неговата любов покрие изцяло всички онези години, които сте пилели в предразсъдъци и високомерие - нека Исус ги скрие с любовта Си. Всяко нарушено обещание, всяка открадната монета. Всяка груба дума, всяка грозна дума и всяка грешна дума. Неговата любов е способна да покрие всичко.

Позволете ѝ да го стори. Проверете дали е бил прав псалмистът, когато пише, че Бог го е затрупа с

"обич и милост" (Пс. 103:4).

Представете си един огромен камион, натоварен с любов. Вие сте застанали точно зад него. Бог повдига каросерията и любовта започва да се изсипва. Отначало бавно, после по-бързо, докато накрая не се оказват зарити до шия в любов.

Позволете на Божията любов да покрие всяко ваше съмнение и зло.

Позволете ѝ заради самия Исус. За слава на Неговото име.

Позволете ѝ и заради самите себе си. Заради мира във вашето сърце.

Позволете на Божията любов да извърши това във вас и заради околните. Заради хората във вашия живот. Нека Божията любов да засипва вас, за да можете вие на свой ред да засипвате другите с нея.

* * *

Бог ни обича просто защото е решил така. Обича ни тогава, когато чувстваме, че не го заслужаваме. Обича ни тогава, когато не ни обича никой друг, дори когато сами не можем да се понасяме. Човекът до нас може да ни изостави, да се разведе с нас, или да ни пренебрегва, но Бог ще ни обича винаги. Независимо от всичко.

Защото любовта Му не отпада.

Глаголът "отпада", който използва Павел в 1Кор.13:8, се използва за умирането на цвете - падащо на земята, изсъхващо, изгниващо. Той носи идея на смърт и завършек. Божията любов обаче, казва апостолът, никога няма да падне на земята, никога няма да изсъхне, никога няма да изгние. Според самото си естество тя е непреходна. Тя никога няма да бъде унищожена.

Божията любов продължава завинаги. Любовта на Бога към нас никога не умира. Тя не престава. И никога не преминава. Тя е вечна. Божията любов към нас никога няма да свърши. Никога няма да отпадне.

Държавни правителства могат да падат, но Божията любов към нас винаги ще продължава. Царските корони са временни, но любовта на Бога е вечна. Парите могат да свършат, но Божията любов към нас - никога.

Как може Бог да притежава такава любов? Никой друг не може да изпитва неувяхваща любов! Никой човек не може да обича вечно и съвършено! Така е. Никой човек не може. Но Бог не е човек. За разлика от нашата любов, Неговата никога не отпада. Неговата любов е безмерно различна от нашата.

Нашата любов зависи от получателя. Ако хиляди души минат пред очите ни - ние няма да успеем да покажем еднаква любов дори към двама от тях. Нашата любов ще се влияе от външността на всеки, от неговия характер и от отношението му към нас. Дори и когато открием хората, които харесваме сред тази тълпа, чувствата ни все пак ще се колебаят. Тяхното отношение към нас ще въздейства на нашата любов към тях. Получателите обуславят нашата любов.

С Божията любов обаче не е така. Ние не можем да оказваме влияние върху нея. Тя се заражда вътре в Самия Бог, а не от онова, което Той съзира в нас. Неговата любов е необусловена и самородна. "Той ни е обикнал, защото е пожелал да обича".

Заради нашата доброта ли ни обича Бог? Заради нашата милост? Заради голямата ни вяра? В никакъв случай. Той ни обича заради Своята доброта, Своята милост и Своята голяма вяра. Ап. Йоан казва същото по следния начин: "Любовта се състои в това, че не ние обикнахме Бога, а Той обикна нас" (Йоан 4:10)

Не ви ли вдъхва спокойствие тази мисъл? Божията любов не зависи от вашата. Изобилието на вашата любов не увеличава Неговата (просто няма накъде повече - тя е на максимум).

Липсата на любов у вас пък не намалява Неговата. Когато се държите добре, Неговата любов не се удвоява. Когато проявявате слабост, Неговата любов не се разрежда.

Бог отправя към нас същото послание, което някога Мойсей предаде на израилтяните: "Господ не ви предпочете, нито ви избра, защото сте по-многочислени от всички други племена; защото вие сте най-малочислени от всичките народи. Но понеже ви възлюбих..." (Втор. 7:7,8)

Ето как разсъждава Бог: "Ще извикам онези, които не са били никои, и ще ги направя да станат някои. Ще повикам необичаните и ще ги направя възлюбени" (по Римл. 9:25)

Ето какви обещания дава Той: 'Аз те обикнах, народе мой, с вечна любов. С неувяхваща любов те привлякох към Себе Си' (по Ер. 31:3).

Знаете ли какво още означава това? Че имате дълбок неземан извор с любов, от който да черпите. Когато усетите, че ви е трудно да обичате околните, значи просто самите вие сте ожаднели. Тогава пийте! Пийте жадно и ежедневно от извора на Божията любов!

* * *

Любовта е плод, нали помните плодовете от Гал.5:22,23: "любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, вяроност, кротост, себеобуздание".

Плод от какво е любовта? От нашата усилена дейност? От нашата силна вяра? От нашата твърда вискателност? Не. Любовта е плод на Духа на Бога. Светия Дух произвежда този плод.

Не трябва да забравяме, че ние сме само клончета от Божията лоза. Имате ли нужда да ви се припомня как функционира една лоза? Каква е ролята на клончетата при производството на грозде? Те не влагат никаква собствена енергия в процеса. Те имат една-единствена роля - да приемат питателните сокове от лозата.

Ние също имаме една-единствена задача - да приемаме питателните сокове от Исус. "Аз съм Лозата, а вие сте клончетата. Когато сте съединен с Мен и аз с вас, връзката ни е близка и органична, а реколтата ще бъде богата. Отделно от мен, няма да произведете нищичко".

Никой от нас не би могъл да обори нашия Господ за истинността на това последно изречение, нали? Ние сме си научили урока по трудния начин - от опит. Отделяли ли сме се от Него, не сме успявали да произведем каквото и да е, нали.

Божията роля е да произвежда плодовете. Нашата роля е да си стоим на мястото, прикачени към Него. Колкото повече сме се прилепили към Исус, толкова по-чиста ще бъде любовта, която минава към нас и после през нас към другите. Ето на това му се казва истинска любов! Търпелива. Милостива. Не завижда. Не се гордее. Не се хвали.

Възможно ли е ние някога да можем да показваме такава любов? Възможно ли е ние да обичаме съвършено? Не. Освен Бог друг не може да обича съвършено. Но ако горното е вярно, тогава нашата любов ще стане много по-добра, щом сме свързани с Исус, отколкото е била досега.

Когато милостта ни се измести от недоволство, ние ще си спомним колко мил е бил Той към нас - и ще Го помолим да направи и нас по-мили хора. Когато търпението ни вземе да се изчерпва, ние ще Му благодарим за Неговото дълготърпение - и ще поискаме да ни го предаде и на нас. Когато ни е трудно да простим на някого, ще спрем да изброяваме колко пъти са ни наранили. Вместо това ще изброим колко пъти ни е била показана благодат - и ще се молим за способност да прощаваме. Първо ще получаваме, а после ще раздаваме. Ще прием жадно от бездънната любов на Небето. И докато го правим, ще открием колко много си струва да приемем тази любов, да живеем с нея и да я раздаваме на другите,